

Rozsudek Soudního dvora (velkého senátu) ze dne 1. srpna 2022 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Rechtbank Den Haag zittingsplaats Haarlem – Nizozemsko) – I, S v. Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

(Věc C-19/21) ⁽¹⁾

(„Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce – Nařízení (EU) č. 604/2013 – Kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu – Článek 8 odst. 2 a čl. 27 odst. 1 – Nezletilá osoba bez doprovodu, jejíž příbuzný se oprávněně nachází na území jiného členského státu – Zamítnutí žádosti o převzetí této nezletilé osoby tímto členským státem – Právo uvedené nezletilé osoby nebo tohoto příbuzného na účinný opravný prostředek proti rozhodnutí o zamítnutí – Články 7, 24 a 47 Listiny základních práv Evropské unie – Nejlepší zájem dítěte“)

(2022/C 408/16)

Jednací jazyk: nizozemština

Předkládající soud

Rechtbank Den Haag zittingsplaats Haarlem

Účastníci původního řízení

Žalobci: I, S

Žalovaný: Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Výrok

Článek 27 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států ve spojení s články 7, 24 a 47 Listiny základních práv Evropské unie

musí být vykládán v tom smyslu, že:

členský stát, ve kterém byla předložena žádost o převzetí na základě čl. 8 odst. 2 tohoto nařízení, je povinen poskytnout právo na soudní přezkum rozhodnutí o zamítnutí nezletilé osobě bez doprovodu ve smyslu čl. 2 písm. j) uvedeného nařízení, která žádá o mezinárodní ochranu, ale nikoliv příbuznému této nezletilé osoby ve smyslu čl. 2 písm. h) téhož nařízení.

⁽¹⁾ Úř. věst. C 128, 12.4.2021.

Rozsudek Soudního dvora (devátého senátu) ze dne 8. září 2022 (žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie – Polsko) – E.K., S.K. v. D.B.P. (C-80/21) a B.S., W.S. v. M. (C-81/21) a B.S., Ł.S. v. M. (C-82/21)

(Spojené věci C-80/21 až C-82/21) ⁽¹⁾

(„Řízení o předběžné otázce – Směrnice 93/13/EHS – Zneužívající ujednání ve spotřebitelských smlouvách – Článek 6 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 – Smlouvy o hypotečním úvěru – Účinky konstatování zneužívající povahy ujednání – Promlčení – Zásada efektivity“)

(2022/C 408/17)

Jednací jazyk: polština

Předkládající soud

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie

Účastníci původního řízení

Žalobci: E.K., S.K. (C-80/21), B.S., W.S. (C-81/21), B.S., Ł.S. (C-82/21)

Žalované: D.B.P. (C-80/21), M. (C-81/21), M. (C-82/21)

Výrok

- 1) Článek 6 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 směrnice Rady 93/13/EHS ze dne 5. dubna 1993 o zneužívajících ujednáních ve spotřebitelských smlouvách

musí být vykládány v tom smyslu, že

brání vnitrostátní judikatuře, podle které může vnitrostátní soud prohlásit za zneužívající nikoliv celé ujednání smlouvy uzavřené mezi prodávajícím nebo poskytovatelem a spotřebitelem, ale pouze ty prvky uvedeného ujednání, v jejichž důsledku je ujednání zneužívající, takže po zrušení takových prvků je toto ujednání nadále zčásti účinné, jestliže by takové zrušení vedlo ke změně obsahu uvedeného ujednání s dopadem na jeho podstatu, což musí ověřit předkládající soud.

- 2) Článek 6 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 směrnice 93/13

musí být vykládány v tom smyslu, že

brání vnitrostátní judikatuře, podle které může vnitrostátní soud poté, co konstatoval neplatnost zneužívajícího ujednání obsaženého ve smlouvě uzavřené mezi prodávajícím nebo poskytovatelem a spotřebitelem, jež nezpůsobuje neplatnost této smlouvy jako celku, nahradit toto ujednání dispozitivním ustanovením vnitrostátního práva.

- 3) Článek 6 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 směrnice 93/13

musí být vykládány v tom smyslu, že

brání vnitrostátní judikatuře, podle které může vnitrostátní soud poté, co konstatoval neplatnost zneužívajícího ujednání obsaženého ve smlouvě uzavřené mezi prodávajícím nebo poskytovatelem a spotřebitelem, jež způsobuje neplatnost této smlouvy jako celku, nahradit zrušené ujednání buď výkladem vůle smluvních stran, a to ve snaze zabránit zrušení uvedené smlouvy, nebo dispozitivním ustanovením vnitrostátního práva, třebaže byl spotřebitel informován o důsledcích neplatnosti smlouvy a akceptoval je.

- 4) Směrnice 93/13 ve světle zásady efektivity

musí být vykládána v tom smyslu, že

brání vnitrostátní judikatuře, podle které platí, že desetiletá promlčecí lhůta, v níž může spotřebitel podat žalobu znějící na vrácení finančních částek, které bezdůvodně zaplatil prodávajícímu nebo poskytovateli na základě zneužívajícího ujednání obsaženého ve smlouvě o úvěru, počíná běžet ode dne jednotlivých plnění ze strany spotřebitele, ačkoliv spotřebitel k tomuto dni nebyl sám schopen posoudit zneužívající povahu smluvního ujednání nebo o zneužívající povaze uvedeného ujednání nevěděl, a to bez ohledu na skutečnost, že ve smlouvě byla stanovena doba splácení, v daném případě třicet let, která je mnohem delší než zákonná desetiletá promlčecí lhůta.

(¹) Úř. věst. C 242, 21.6.2021.